

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9832/12-1301-708772, č. j. 9833/12-1301-708772, č. j. 9835/12-1301-708772, č. j. 9836/12-1301-708772, č. j. 9837/12-1301-708772, a č. j. 9838/12-1301-708772, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2017, č. j. 29 Af 86/2012 – 233, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve výše nadepsané věci dne 19. 12. 2016 kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), společně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Stěžovatelka svůj návrh odůvodnila tím, že daňová povinnost stanovená napadenými rozhodnutími dosahuje 6.506.056 Kč. Z jejího aktuálního daňového přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2017 vyplývá, že se oproti již doloženým daňovým přiznáním za předchozí zdaňovací období hodnota jejího majetku snížila na 50.000,00 Kč a výše pohledávek na pouhých 2.999.934,90 Kč, přičemž všechny její evidované pohledávky jsou předmětem dosud neskončených soudních řízení, a nelze je proto doposud realizovat. Za účetní období 2017 pak vykazuje ztrátu ve výši 25.319 Kč. K tomu stěžovatelka dokládá odpisy pohledávek za rok 2017 a seznam pohledávek k 31. 12. 2017 a k zániku právní osobnosti dlužníka G&C Pacific Niue Ltd. ke dni 24. 9. 2013 pak apostilovaný výpis z registru společností Anglie a Walesu opatřený úředním překladem a elektronickou konverzí. Dále doložila evidenci práv zapsaných k její osobě v katastru nemovitostí ze dne 8. 1. 2017, z nichž je zřejmé, že nevlastní žádné nemovitosti. Dále uvedla, že z listu vlastnictví č. 217 pro k. ú. Lipůvka je zřejmé, že předmětné nemovitosti jsou doposud zapsány jako vlastnictví shora uvedeného neexistujícího subjektu, britské společnosti G&C Pacific Niue Ltd., pročež realizace zástavního práva nepřipadá v úvahu ani v teoretické rovině. Dále z centrální evidence cenných papírů ze dne 10. 1. 2018 doložila, že nevlastní žádné cenné papíry.

[3] Dále poukázala na to, že z centrální evidence exekucí vyplývá, že jsou proti stěžovatelce vedeny tři exekuční řízení. Generální inhibitoria založená v těchto exekučních řízeních stěžovatelce pod hrozbou trestněprávní sankcí zapovídají dispozice i s tím skrovným majetkem, který vlastní. Z oznámení o výši vypláceného důchodu ze dne 19. 12. 2017 vyplývá, že z něj v důsledku shora uvedených exekucí pobírá toliko nezabavitelnou částku ve výši 8.588 Kč, což stěžovatelce jen stěží postačí k obživě. Její příjmy z advokacie jsou doposud mizivé, což jí podle jejího názoru rozhodně nelze klást za vinu. Stěžovatelka dále uvedla, že to byla veřejná moc, potažmo Česká advokátní komora, kdo jí dlouhodobým odpiráním zápisu do seznamu advokátů zamezil v advokátní činnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření k tomuto návrhu uvedl, že přiznat odkladný účinek lze pouze v mimořádných případech, kdy stěžovatel svůj návrh doloží dostatečnými a hodnověrnými důkazy, tzn., doloží, že by mu skutečně neprodleným výkonem napadeného rozhodnutí hrozila nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Při rozhodování o přiznání odkladného kasační stížnosti stíhá stěžovatele povinnost tvrdit a prokázat vznik nepoměrně větší újmy. Pokud stěžovatel v tomto ohledu důkazní břemeno neunes, soud návrh zamítne.

[5] Podle žalovaného stěžovatelka k návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdí a prokazuje pouze své majetkové poměry, z nichž však nelze dovodit pro stěžovatele skutečnou hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Nadto má žalovaný za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se v daném případě mohlo dotknout důležitého veřejného zájmu, za který lze považovat zájem státu a společnosti na řádném a včasém výběru vyměřených daňových povinností. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na skutečnost, že se v tomto případě jedná o dodatečně vyměřenou daňovou povinnost stěžovatele na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí r. 2005, 1. čtvrtletí r. 2006, 3. čtvrtletí r. 2006, 4. čtvrtletí r. 2006, 1. čtvrtletí r. 2007 a 3. čtvrtletí r. 2007 v celkové výši 6.305.987 Kč, a to s příslušenstvím - penále ve výši 1.151.654 Kč. Vzhledem ke stáří těchto daňových pohledávek, jakož i skutečnosti, že soudní řízení před Krajským soudem v Brně ve věci žaloby sp. zn. 29 Af 86/2012 bylo zahájeno dne 20.08.2012 a ukončeno nabytím právní moci rozsudku č.j. 29 Af 86/2012-233 dne 5. 1. 2018, přičemž usnesením č. j. 29 Af 86/2012-124 ze dne 15. 10. 2012 byl odkladný účinek žalobě přiznán, je třeba dle názoru účastníka řízení přihlídnout také k těmto skutečnostem, neboť lhůta pro vymáhání daňových pohledávek je lhůtou prekluzivní a jistě smyslem a účelem daňového řízení, kdy doměrek z daňové kontroly činí přes 6 mil. Kč, je taktéž alespoň jeho částečné vymožení v rámci daňové exekuce. Stěžovatelka přitom uvádí, že hodnota jejího majetku se snížila na pouhých 50.000 Kč a výše jejich pohledávek na pouhých 2.999.934,90 Kč. V souvislosti s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by tak byla ohrožena byť zřejmě i pouze částečná inkasovatelnost doměřené daňové povinnosti stěžovatelky, čímž by došlo k porušení jednoho ze základních cílů správy daní, jak je stanoven v ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. K omezení výkonu advokátní praxe dále žalovaný poukázal na skutečnost, že v mezidobí vykonávala stěžovatelka poradenskou a konzultační činnost na základě živnostenského oprávnění, z níž měla zdanitelné příjmy a v současné době disponuje také živnostenským oprávněním na výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.

[6] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může soud přiznat žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným*

pokračování

osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[7] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatelka uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelce oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] Nejvyšší správní soud stěžovatelkou předestřené majetkové poměry jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuznal již v několika předchozích věcech – v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Afs 251/2015 a dále pod sp. zn. 10 Afs 25/2015. Poměrně podrobně se prokazovanou situací stěžovatelky zabýval Nejvyšší správní soud právě v usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Afs 25/2015 – 44. Učinil tak v řízení o přezkoumání rozhodnutí, v němž Finanční ředitelství v Brně vyměřilo stěžovatelce na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2008 nadměrný odpočet ve výši 9 017 965 Kč, čímž snížil původně vyměřený odpočet o částku 950 000 Kč.

[9] V citovaném usnesení poukázal Nejvyšší správní soud na to, že stěžovatelka, přestože nemohla vykonávat advokátní činnost, dle daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2012 a 2013 vykonávala podnikatelskou činnost, současně vykazovala hmotný majetek v hodnotě přesahující 110 mil. Kč. Závazky v obou letech uváděla ve výši nad 34 mil. Kč a pohledávky ve výši nad 81 mil. Kč. Dle Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelka podle daňových přiznání vykazovala v roce 2012 a 2013 značné majetkové hodnoty, avšak ve svém návrhu na odklad vykonatelnosti neuvedla, o jaký hmotný majetek a jakého charakteru se jedná a z jakého důvodu nemůže pokrýt v projednávané věci pravomocně uloženou platební povinnost; hodnota tohoto majetku přitom výši této povinnosti výrazně převyšuje.

[10] Oproti tomu nyní stěžovatelka tvrdí, že její majetek se snížil na 50.000 Kč a pohledávky na pouhých 2.999.934,90 Kč. Bez logického vysvětlení tak zůstává, jak stěžovatelka konkrétně naložila s majetkem přesahujícím v roce 2013 hodnotu 110 mil. Kč a jak je poté možné, že z tohoto výnosu doposud neumožila své závazky. Přihlédnout nemohl Nejvyšší správní soud ani k tomu, že stěžovatelka nevykonávala advokátní praxi. Jak přílehavě podotkl žalovaný (a tuto situaci rovněž reflektoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Afs 25/2015 – 44), stěžovatelka v mezidobí vykonávala podnikatelskou činnost. Navíc, jak stěžovatelka nyní sama uvedla, advokátní praxi již opět vykonává (tuto skutečnost ověřil Nejvyšší správní soud v databázi České advokátní komory).

[11] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka ani nyní nepředestřela taková konkrétní tvrzení a důkazy, ze kterých by byla zřejmá jí hrozící újma.

Újmou zde přitom nelze rozumět jakoukoliv újmu, neboť uložení daňové povinnosti by pak znamenalo újmu (ve smyslu úbytku finančních prostředků) vždy; je zde třeba naopak z důvodu výjimečnosti institutu odkladného účinku posuzovat újmu vážnou, tedy újmu se závažnými důsledky do života či existence navrhovatele s ohledem na konkrétní okolnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2014, čj. 9 As 75/2014-28). Pro takové posouzení je pak třeba, aby navrhovatel předestřel konkrétní, úplný a věrohodný obraz o své finanční a majetkové situaci, kterou by poté soud mohl porovnat s daňovou povinností uloženou. Tomu však stěžovatelka nedostála.

[12] S ohledem uvedené závěry o neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene stěžovatelkou se Nejvyšší správní soud již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatelky k možným újmám jiných osob ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu